

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **A. P. K.**, zastoupené Mgr. Petrem Pytlíkem, advokátem, se sídlem Tháмова 20/181, Praha 8 - Karlín, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2010, č. j. S-MHMP 230782/2010/OST/Vo/Ko, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Bc. I. K., 2) P. K.**, oba zastoupeni JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem, se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2013, č. j. 10 A 272/2010 - 46, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se domáhala žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jimž bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12, kterým byla povolena výjimka z ustanovení čl. 8 odst. 4 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů. Povolení výjimky bylo vydáno pro umístění novostavby rodinného domu na pozemek sousedící s pozemkem stěžovatelky a umožnilo zkrácení citovanou vyhláškou požadované minimální vzdálenosti rodinných domů od společných hranic pozemků ze 3 metrů na 2 metry, resp. ze 2 metrů na 1,8 metrů v případě vnějších okrajů střech.

[2] Městský soud žalobu odmítl usnesením ze dne 21. 10. 2013, č. j. 10 A 272/2010 – 46 (dále jen „napadené usnesení“), s odkazem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011 – 66 (dostupném z www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu tedy lze soudně přezkoumat pouze v režimu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), samostatně přezkoumatelným ve smyslu § 65 s. ř. s. by bylo pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru

zapotřebí žádného navazujícího rozhodnutí. Městský soud pak uzavřel, že v nyní posuzované věci se rozhodnutí o výjimce stalo jedním z podkladů pro vydání konečného rozhodnutí o umístění stavby, takže nebylo úkonem správního orgánu, jímž by se zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala práva či povinnosti žalobkyně, a proto je jeho přezkum ve správním soudnictví vyloučen.

[3] Proti napadenému usnesení podala stěžovatelka včasnou blanketní kasační stížnost, již v soudem určené lhůtě řádně doplnila. Nesouhlasila s posouzením právní otázky městským soudem, neboť se domnívala, že rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu je rozhodnutím v materiálním smyslu dle § 65 odst. 1 s. ř. s., které podléhá přezkoumání soudem, a nedopadá na něj kompetenční vyluka uvedená v § 70 písm. b) s. ř. s. Dle názoru stěžovatelky zasáhlo napadené správní rozhodnutí do její právní sféry tím, že bude muset namítané nedostatky předcházejícího správního řízení uplatňovat znovu v navazujícím řízení o umístění stavby, což ji jistě postihne v majetkové oblasti. Tyto případné náklady na uplatnění práv by dle názoru stěžovatelky také vedly ke snížení hodnoty jejích nemovitostí. Stěžovatelka je toho názoru, že napadeným správním rozhodnutím bude vzhledem k mechanickému přístupu správních orgánů k podkladovým rozhodnutím poznamenáno její postavení v řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby, což představuje zásah do jejích procesních práv.

[4] Spolu s doplněním kasační stížnosti stěžovatelka navrhla, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Svůj návrh odůvodnila tím, že reálně hrozí, že na základě napadeného rozhodnutí o povolení výjimky bude navazující rozhodnutí o umístění stavby stíženo vadou.

[5] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

[6] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom se přiměřeně použije ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

[7] Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře zdůrazňuje mimořádnost institutu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něž by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinelé a výjimečné případy.

[8] V nyní posuzovaném případě byla žaloba stěžovatelky odmítnuta pro kompetenční vyluku, takže napadené usnesení nemělo, co se týče účinku napadeného správního rozhodnutí, žádný vliv na právní postavení stěžovatelky. Odložení účinků napadeného rozhodnutí usnesení by tedy bylo zcela bez efektu. Nejvyšší správní soud však dovodil, že v takovém případě je třeba vykládat institut odkladného účinku kasační stížnosti širěji, tedy tak, že nepůsobí pouze vůči

kasační stížností napadenému rozhodnutí krajského soudu, ale i přímo ve vztahu ke správnímu aktu (rozhodnutí), jež byl předmětem rozhodování předcházejícího řízení před krajským soudem. Tento právní názor byl zaujat v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 - 96, a i přesto, že v mezidobí došlo ke změně hmotněprávních podmínek pro přiznání odkladného účinku a nově bylo také Nejvyššímu správnímu soudu umožněno zrušit spolu s rozhodnutím krajského soudu i rozhodnutí správního orgánu [za podmínek uvedených v § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2012], je plně aplikovatelný i v nyní posuzovaném případě. Platná právní úprava tedy umožňuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jež do konečného rozhodnutí ve věci pozastaví i právní následky napadeného správního rozhodnutí. Zbývá tedy posoudit, zda je pro takový postup důvod.

[9] V nyní posuzované věci je jediným důvodem pro návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti obava stěžovatelky, že na základě napadeného správního rozhodnutí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu bude navazující rozhodnutí o umístění stavby stíženo vadou. Stěžovatelka nijak tuto vadu nespécifikuje ani netvrdí, v čem přesně by mohla zasáhnout její právní sféru. Tím však sama stěžovatelka připouští, že újma by jí mohla vzniknout až na základě dalšího správního rozhodnutí, jímž by bylo rozhodnuto o umístění stavby. Jakýkoli negativní dopad do právní sféry stěžovatelky je tedy podmíněn následným rozhodnutím o umístění stavby. Povaha takového rozhodnutí se však nachází v rovině hypotetické, což nemůže zakládat nárok na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v jiném řízení. Přiznání odkladného účinku napadeného správního rozhodnutí by navíc nikterak nezměnilo právní situaci stěžovatelky. Napadené správní rozhodnutí je pravomocné od samého počátku soudního řízení před městským soudem, neboť stěžovatelka nenavrhla přiznat odkladný účinek správní žalobě a městský soud tak o něm ani nerozhodoval. Právní postavení stěžovatelky před vydáním napadeného usnesení a po jeho vydání se nikterak neliší.

[10] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že právní následky napadeného správního rozhodnutí neznamenaají pro stěžovatelku žádnou bezprostřední újmu, logicky tak nemohou představovat nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a nenaplnují tak zákonnou podmínku pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Vzhledem k požadavku kumulativního splnění podmínek již není třeba zkoumat podmínky další. Nejvyšší správní soud proto návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti nevyhověl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu